

tilse Betænkkeligheder, der bevæge mig i denne Sag, men jeg troer, at der frembyder sig meget Betænkligt ogsaa for en alvorlig politisk Betragtning. Man kan give den islandsk særlige Forfatning den størst mulige Udvikling, idet man ikke alene giver den liberalest mulige Grundlov, men ogsaa henfører til de islandsk særlige Anliggender, som fuldkomment ere overladte til Isælndernes egen Naadighed, saa Meget, som det paa nogen Maade kan forsvares. Man kan give Isælnderne ikke alene den fulde Dispositionsret med Hensyn til deres egne Indtægter, men man kan for at hjælpe paa dem ogsaa give dem meget betydelige Tilskud fra den dansk Statskasse; men derimod kan man ikke indrømme dem, at de almindelige Bestemmelser, som Grundloven indeholder for hele Riget, inclusive Isælnd, først skulde datere deres Retskraft fra denne Forfatningslov; men det vilde aabenbart være Følgen af Udkastets første Paragraph. Og med Hensyn til Fremtiden tør jeg sige, at en Paastand fra Isælnderne om, at vi ikke fremtidigt skulde kunne forandre Grundloven uden deres Samtykke, vilde være endnu mere juridisk utilstedelig end det Næste af, hvad der ellers af de islandsk Kronjurister i den Henseende er blevet anført. Naar imidlertid de paagjældende Grundlovsbestemmelser først datere deres Retskraft for Isælnd fra Forfatningslovens Tilbliven, saa tænker man — vilde man muligen sige — jo derved paa disse Grundlovsbestemmelser i deres nuværende Skikkelse, og dersom altsaa den dansk Rigsdag f. Ex. vilde meddele sit Samtykke til, at Kongen ogsaa blev Regent i et andet Land, eller dersom vi vilde ordne Forholdet vedrørende Regjeringens Førelse i Tilfælde, hvor Kongen ikke selv kan forestaae den, paa en anden Maade, saa vilde Isælnderne kunne gjøre Paastand paa, at denne Forandring ikke gjaldt for Isælnds Bedkommende uden Isælndernes Samtykke. Jeg troer, det er fuldkomment umuligt at gennemlæse de særegne Bestemmelser med Hensyn til Civillisten, Appanagerne, det udenrigske Diplomati, Statsgjælden, Forsvarsvæsenet osv. uden at trække paa Smilebåndet, selv om man har den allerstørste Godhed og Kjærlighed for Isælnd; thi da det er givet, at Is-

sælnderne ikke skulde bidrage en eneste Skilling dertil, er det dog forunderligt at udtale, at de ikke skulde have Stemme med ved Fastsettelsen af Appanagerne eller af Civillisten til den fælles Konge. Men Sagen har ogsaa en langt alvorligere Side; thi naar det i § 3 staaer antydet som en fjern Mulighed, at Isælnderne kunne komme til virkelig effektivt at deeltage i den dansk Lovgivnings- og Bevillingsmyndighed paa den dansk Rigsdag, saa vil det sees, at der strax derefter staaer, at Kongen og Althinget skulde ved Lov fastsætte, hvorledes Isælnds Deeltagelse i Lovgivningen angaaende de fælles Anliggender fremtidigt skal være; ved Udtrykket „Lov“ maa der jo nemlig i denne Forfatningslov forståes en af Kongen af Isælnd — thi anderledes kan Kongen egentlig ikke betegnes efter dette Epyudkast — i Forbindelse med det islandsk Parlament truffen Bestemmelse om, naar og paa hvilken Maade Isælndere skulde møde her paa Rigsdagen og indtage Sæde her. Altsaa siger jeg, at det er en driftig Umgang med den dansk Grundlov. Det vil være en fuldstændig og absolut Nødvendighed at sige, at en saadan Bestemmelse kun kan træffes ved en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov. Forøvrigt er jo selve Begrebet Lov, skjøndt der juridisk ikke kan være Tvivl om, at, naar det forekommer i Forfatningsudkastet, betegner det en af Kongen og Althinget vedtagen Lov, paa ingen Maade opretholdt i denne Betydning i Udkastet; thi i § 11 tales der om, at Embedsmænds Pension „fastsættes i Overensstemmelse med Pensionsloven“; men da man ikke blandt de midlertidige Bestemmelser finder nogen, som siger, at, indtil der gives en særlig islandsk Pensionslov, skal den dansk Pensionslov gjælde, maa der her ved „Lov“ forståes den af den dansk Rigsdag vedtagne og af Kongen stadfæstede Pensionslov. Eignende Spørgsmaal vil der kunne opstaae ved alle Paragrapherne med Undtagelse af dem, der høre hjemme i en saadan Forfatningslov og særligt vedrøre Isælnd. Der vil kunne opstaae Fortolkningsvanfælgigheder, som vilde være saa godt som uløselige, og deraf vil der atter kunne opstaae saadanne statsretlige Forviklinger, som vi have lært til-